

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 25 lutego 2015 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego K. P. kwoty 19 033,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi za okres od 11 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty manipulacyjnej w kwocie 2,98 zł. W uzasadnieniu powód wskazał, że żądana pozwem kwota stanowi niespłacone przez pozwanego zadłużenie wynikające z umowy o kredyt gotówkowy.

(pozew w (...) k. 1-5, pozew k. 26-29)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 12 marca 2015 roku w sprawie o sygn. VI Nc-e 349825/15 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie zasądził od pozwanego K. P. na rzecz powoda kwotę 19 033,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2 640,98 zł tytułem kosztów procesu.

(nakaz zapłaty k. 7)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł skutecznie sprzeciw zaskarżając to orzeczenie w całości. K. P. wskazał na przedwczesność wypowiedzenia umowy kredytu i niezastosowanie się do ustaleń poczynionych przez strony umowy kredytu a ponadto na niezgodność salda zadłużenia poprzez brak uwzględnienia spłaty rat. Pozwany wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podnosił, że informował powoda o braku możliwości spłaty kredytu z uwagi na utratę pracy i w związku z tym ustalił, że zadłużenie będzie spłacane w ratach, z odroczeniem terminu rozpoczęcia spłaty przez pozwanego. Pomimo tego powód przedwcześnie wypowiedział umowę kredytu. Pozwany wskazywał na wolę ugodowego załatwienia sprawy bez konieczności korzystania z drogi sądowej i podtrzymywał stanowisko, że powód winien wyrazić zgodę na spłatę zadłużenia z odroczonym terminem.

(sprzeciw k. 8-9)

Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi jako właściwemu.

(postanowienie k. 15)

W odpowiedzi na sprzeciw powód zakwestionował podnoszone w nim twierdzenia i wskazał, że powód wypowiedział umowę kredytu po bezskutecznym wezwaniu pozwanego do zapłaty zaległych należności jak również zaprzeczył jakoby dokonywał ustaleń związanych z odroczeniem spłaty kredytu. Podnosił, że pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność spłaty części zadłużenia i niezgodności salda.

(odpowiedź na sprzeciw k. 67-68)

Przed zamknięciem rozprawy pozwany wniósł o rozłożenie należności na raty jak również podnosił zarzut częściowej spłaty należności w wysokości 1800 złotych.

Powód nie wyrażał zgody na powyższe i kwestionował uiszczenie należności na poczet zaległości wynikających z umowy będącej przedmiotem postępowania .

(protokół z rozprawy k. 80-81)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 2013 roku (...) Bank S.A. – mBank z siedzibą w W. zawarł z K. P. umowę kredytu gotówkowego nr (...), na podstawie której bank udzielił powodowi kredytu w wysokości 17 508,95 zł a pozwany zobowiązał się do spłaty rat kredytowych. Harmonogram spłat kredytu oraz regulamin kredytów konsumpcyjnych dla osób. fizycznych w mBanku stanowił integralny załącznik do przedmiotowej umowy kredytu. Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, która wynosiła 16% w stosunku rocznym. Zgodnie z § 11 umowy, w wypadku nie spłacenia w umówionym terminie kredytu wraz z należnymi Bankowi odsetkami, prowizjami, opłatami lub innymi należnościami Bank miał prawo wezwać kredytobiorcę do niezwłocznego wpłacenia wymagalnych należności. Niespłacenie kredytu w umówionym terminie mogło skutkować wypowiedzeniem umowy kredytu przez bank oraz powodowało uznanie niespłaconej kwoty za zadłużenie przeterminowane. Od powyższego zadłużenia bank pobierał odsetki według zmiennej stopy procentowej wynikającej z tabeli oprocentowania dla produktów mBanku obowiązującej w dniu popadnięcia w opóźnienie – w dniu zawarcia umowy oprocentowanie to wynosiło 19 % w stosunku rocznym. Stosownie do treści §19 umowy Bank miał prawo wypowiedzenia umowy kredytu za 30 dniowym okresem wypowiedzenia między innym w przypadku naruszenia przez pozwanego postanowień umowy kredytu. Po upływie terminu wypowiedzenia lub w przypadku niespłacenia kredytu w umówionym terminie kwota niespłaconej należności stawała się zadłużeniem przeterminowanym od którego Bank pobierał odsetki jak za należności przeterminowane.

(dowód: potwierdzenie zawarcia umowy kredytu z załącznikami k.34-42, regulamin k. 43-45v)

K. P. wykorzystał przyznany mu ww. umową kredyt gotówkowy. W związku z brakiem spłaty przez pozwanego raty kredytu, powód pismem z dnia 05 czerwca 2014 r. wezwał pozwanego pod rygorem wypowiedzenia umowy do wpłaty w terminie 7 dni wymagalnych należności Banku, które na dzień sporządzenia wezwania wynosiły 870,74 zł. Łączna całkowita kwota zobowiązania pozwanego (łącznie z umownymi odsetkami) wynosiła wówczas 17.421,40 złotych a Bank informował pozwanego, że jedyną możliwością wstrzymania procedury wypowiedzenia umowy kredytu jest wpłata należności przeterminowanych. Wezwanie zostało doręczone w dniu 11 czerwca 2014 r.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 46-48)

Wobec braku wpłaty w określonym przez pozwanego terminie całe zadłużenie pozwanego wynikające z umowy stało się wymagalne w dniu 06 września 2014 r. W dniu 10 stycznia 2015 r. powód sporządził wyciąg z ksiąg bankowych (...) S.A., w którym wskazano wysokość zobowiązań pozwanego, tj. kwotę 16 921,96 zł tytułem należności głównej (kapitału) , kwotę 1 151,63 zł tytułem odsetek umownych kapitałowych naliczonych od w/w należności głównej za okres od dnia 07 marca 2014 r. do dnia 06 września 2014 r. według stopy procentowej w wysokości 16 % w skali roku oraz kwotę 959,65 zł z tytułu odsetek umownych karnych naliczonych od należności głównej, będącej zadłużeniem przeterminowanym za okres od dnia 07 września 2014 roku do dnia 10 stycznia 2015 roku według stopy procentowej w wysokości 16% w skali roku.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych Monaku S.A. NR (...)/ (...) k. 32)

K. P. ma 26 lat, nie ma żadnego majątku oprócz 3 - letniego skutera, który obecnie jest zepsuty. Na dzień wyrokowania pozwany nie był nigdzie zatrudniony, wcześniej podejmował zatrudnienie na umowę zlecenie, otrzymując wynagrodzenie w maksymalnej wysokości 1 800 zł miesięcznie. K. P. ma wobec mBanku kilka zobowiązań z tytułów umów kredytowych.

(przesłuchanie pozwanego w charakterze strony k. 72, 80-81).

Pozwany dokonał spłaty zadłużenia powodowi z tytułu umowy kredytu odnawialnego o numerze (...) w łącznej wysokości 1800 złotych. W tytułach przelewów wskazywał powyższy numer kredytu .

(bezsporne, potwierdzenia przelewów k. 77-79, oświadczenie pozwanego k. 80-81)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie złożonych do akt sprawy dokumentów, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania, jak również Sąd nie powziął wątpliwości co do

ich wątpliwości. Co więcej, strony swoimi oświadczeniami potwierdzały treść tych dokumentów, dlatego mogły one stanowić podstawę ustaleń stanu faktycznego, bowiem stosownie do art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości, co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Nie ulega wątpliwości, iż przedłożona przez powoda umowa zawarta przez mBank z pozwanym w dniu 30 września 2013 roku stanowiła umowę kredytu gotówkowego, do którego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu - zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe oraz ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001 r., Nr 100, poz. 1081). Stan faktyczny pomiędzy stronami był co do zasady bezsporny. Pozwany K. P. nie kwestionował faktu zawarcia umowy o kredyt oraz skorzystania ze środków udostępnionych mu przez powoda, przedmiotem sporu była objęta jedynie wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia jak również okoliczność, że powód nie uwzględnił ustaleń stron co do odroczenia terminu spłaty kredytu i wypowiedział umowę kredytu przedwcześnie.

Zgodnie art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania, do nich należy gromadzenie materiału i wreszcie one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por.: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1-2, s. 204; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113).

Pozwany nie dokonywał spłaty należności wynikających z zawartej umowy – co sam ostatecznie przyznał a stan zadłużenia z tytułu łączącej strony umowy na dzień 10 stycznia 2015 r., tj. datę wystawienia wyciągu z ksiąg Banku wyniósł 19 033,24 zł. Okoliczność tę potwierdzają dokumenty przedstawione przez powoda, w tym wyciąg z ksiąg banku, ostateczne wezwanie do zapłaty. Pozwany nie podawał przy tym żadnej okoliczności, która mogłaby powodować jakiegokolwiek wątpliwości co do prawidłowości wyliczeń. Podkreślenia wymaga to, że to na nim – skoro nie kwestionował, że istnieje po jego stronie zadłużenie wobec powoda – spoczywał ciężar udowodnienia faktu (art. 6 k.c.), że dochodzona pozwem kwota jest zbyt wysoka, jako nieuwzględniająca dokonanej przez niego częściowej spłaty zadłużenia. Tymczasem przedstawione przez pozwanego dowody wpłaty rat dotyczą innego zobowiązania pozwanego wobec mBanku a mianowicie kredytu odnawialnego nr (...). Ponadto, pozwany nie udowodnił, że istotnie powód odroczył mu termin spłaty rat kredytu, a co za tym idzie, że umowa została wypowiedziana przedwcześnie. Nie przedstawił na tą okoliczność żadnych dowodów natomiast powodowy Bank wykazał, iż wskutek istnienia zaległości w spłacie rat kredytu wezwał pozwanego do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu, co finalnie nastąpiło z uwagi na nieuiszczenie przez pozwanego przeterminowanych należności. Powód wypowiedział zatem umowę kredytu zgodnie z zapisami zawartej przez strony umowy, wskutek czego cała należność stała się wymagalna i jednocześnie powód miał prawo naliczać odsetki karne od zadłużenia przeterminowanego. Podkreślenia wymaga, że z punktu widzenia zawartej przez strony umowy kredytu bez znaczenia pozostaje z jakich przyczyn pozwany zaprzestał regulowania rat kredytowych jak również fakt czy jest możliwe obecnie, z uwagi na trudną sytuację materialną pozwanego, wyegzekwowanie od niego jakiegokolwiek kwoty z tytułu należności objętych pozwem.

Reasumując, w realiach niniejszej sprawy Sąd uznał, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości albowiem powód w dostateczny sposób udowodnił istnienie roszczenia finansowego wobec pozwanego w łącznej wysokości 19 033,24 zł, na które to roszczenie składają się następujące kwoty: 16 921,96 zł tytułem należności niespłaconego kapitału, 1 151,63 zł tytułem odsetek umownych liczonych od dnia 07 marca 2014 r. do dnia 06 września 2014 r. (daty z którą nastąpiło rozwiązanie umowy wskutek wypowiedzenia) oraz 959,65 zł tytułem umownych odsetek karnych liczonych od dnia 07 września 2014 r. do dnia 10 stycznia 2015 r.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowią przepisy zawartej umowy a w zakresie odsetek skapitalizowanych również art. 481§2 kc w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2016 roku oraz art. 482 §1 i 2 kc , natomiast co do odsetek ustawowych liczonych od dnia 11 stycznia 2015 roku art. 481§2 kc również w brzmieniu obecnym.

Odsetki te podlegały bowiem, ze względu na zmianę treści art. 481 k.c. rozbięciu na okresy do 31 grudnia 2015 r. i od 1 stycznia 2016 r. Artykuł 56 Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830) znajduje, w ocenie Sądu, zastosowanie do odsetek za opóźnienie. Norma ta nakazuje rozliczać wartość odsetek należnych za okres do dnia wejścia w życie na podstawie przepisów sprzed nowelizacji, tj. wedle dotychczasowej stopy odsetek ustawowych określonej zgodnie z art. 359 § 2, § 3 k.c. i wydanego na jego podstawie Rozporządzenia. Za okres po wejściu w życie nowelizacji w stosunku do odsetek ustawowych zastosowanie znajduje zaś art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu po nowelizacji. Takie rozumienie przepisu przejściowego sprawia, że koniecznym jest, wobec istnienia po 1 stycznia 2016 r. dwóch rodzajów odsetek ustawowych, dookreślenie, że obowiązkiem pozwanego po tym dniu jest zapłata odsetek ustawowych za opóźnienie, o czym orzekł Sąd w treści wyroku.

Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia zgłoszonego przez pozwanego wniosku o rozłożenie na podstawie art. 320 k.p.c. zasądzonego świadczenia na raty. Zgodnie z przywołanym przepisem w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Podstawą zastosowania tego przepisu jest wyłącznie uznanie sądu, że zachodzą szczególnie uzasadnione przesłanki, na przykład, że ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska w: "Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz.", t. 2, red. T. Ereciński, s. 24 i n.). Podkreślenia jednak wymaga, że warunkiem rozłożenia świadczenia na raty jest ustalenie przez Sąd możliwości spłaty określonych rat , w przeciwnym bądź razie uzasadniony i usprawiedliwiony interes wierzyciela byłby w sposób rażący naruszony. Jak wynika z oświadczeń pozwanego złożonych w toku postępowania, obecnie nie jest on zatrudniony, nie posiada również żadnego majątku ani dochodów natomiast szuka pracy i ma nadzieję na jej podjęcie w przyszłości . W ocenie Sądu, obecna sytuacja materialna pozwanego nie pozwala na uznanie, że byłby on w stanie spłacać regularnie raty należności, które nie mogłyby być ustalone na poziomie rat symbolicznych lecz takich, które uwzględniają również interes wierzyciela. Z tego powodu Sąd wniosku pozwanego nie uwzględnił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c., stanowiącego o obowiązku uiszczenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez stronę przegrywającą spór, co w niniejszym postępowaniu obliżowało pozwanego do ich uiszczenia. Wysokość zasądzonych kosztów procesu opiewała na łączną kwotę 2 672,00 zł, na którą złożyły się opłata od pozwu w kwocie 238,00 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł x 2 oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanej w osobie radcy prawnego w kwocie 2 400,00 zł ustalone zgodnie z przepisem § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.